

כי נר מצווה ותורה אור

דיברי חיזוק לימי חנוכה מפי רבני ומשפחות הקהילה

יום שני, נר ראשון של חנוכה, כ"ה כסלו

הקדמה/ הרב דרור טויל

בימי החנוכה שתקנום רבותינו להיות ימי "הלל והודאה" לריבונו של עולם, על הנסים והנפלאות שעשה לאבותינו "בימים ההם בזמן הזה", נפגשים אנו במאבק שהתחולל בעבר בין עם ישראל למלכות יון. ברור הוא, שמאבק זה אינו נחלת העבר בלבד, יש לו השלכה לדורות, שאם לא כן לא היו מתקנים חכמינו ז"ל ימים אלו כתקנה לדורות. לכן צריכים אנו לברר מה היו שורשיו של מאבק זה. על הפסוקים הראשונים בספר בראשית, המתארים את ראשית הבריאה, דרשו רבותינו (בר"ר פרשה ב): "ר' שמעון בן לקיש פתר קרייה במלכות: והארץ היתה תהו - זו בבל, ראיתי את הארץ והנה תהו (ירמיה ד כג). ובהו - זה מדיי, ויבהילו להביא את המן (אסתר ו יד). וחשך - זו יוון, שהחשיכה עיני ישראל בגזרותיה, שהיתה אומרת לישראל: כתבו בקרן שור שאין להם חלק באלהי ישראל. על פני תהום - זו מלכות הרשעה הזו, מה תהום הזה אין לו חקר, כך מלכות הרשעה אין לה חקר. ורוח אלהים מרחפת - זה רוחו של משיח, היך מה דאת אמר: ונחה עליו רוח יי' וגוי' (ישעיה יא ב).

באי זו זכות משמשת ובאה מרחפת על פני המים? - בזכות התשובה שנמשלה במים: שפכי כמים לבך (איכה ב יט). "מדברי רבותינו נלמד, שענין ה"מלכויות", לא המעצמות השולטות על האנושות, לא

נזדמן במקרה, לא מאורעות ומקרים משתנים הביאו להתעצמות ממלכה זו או אחרת אלא ענין המלכויות הוא ענין העומד ביסודו של עולם. המציאות כבר במצבה הבראשיתי כוללת את המוכנות להיות מתפתחת בסדר מסויים, "התהו" "הבהו" ו"החושך" אלו סדרים שלמים של התפתחות של המציאות שבמרכזה האנושות, עד שמגיעה היא ל"רוח אלקים מרחפת", שם ה' שמתגלה בעולם מכחו של עם ישראל. לעניינינו נלמד מדברים אלו שהמעצמה היונית המכונה "חשך" היא כבר מפותחת יותר מקודמותיה, אינה בלבול של סדרים וריקנות כקודמותיה, היא כבר מסודרת יותר, ואכן נתפרסמה יון בחוכמתה וביתרבותה", היא כבר אנושות מתקדמת, אלא שעדיין שרויה היא בחושך, אין שם ה' מאיר בקרבה, ולכן נאבקה היא בישראל, מחשיכה את עיניהם של ישראל, אינה יודעת לקרוא בשם ה', מנציחה היא את האדם וחוכמתו, גופו והנאותיו, אך טועה היא במה שרואה היא בהם כתכלית החיים. חיים מתקדמים-חשוכים אלו הם מאבק תרבותי רחב היקף ועומק, שעם ישראל מצוי בתוכו, מאז ועד היום. אמנם כבר הפלוסופיה והתרבות היוונית המקורית אינה השלטת ברחובותינו, אולם בנותיה וגרורותיה בדמות התרבות העכשווית, הן עדיין שולטות, עלינו להשכיל כיצד להתמודד עמן, את קדום העולם- נעודד, ואת הקלקולים - עלינו לתקן.

יום שלישי, נר שני של חנוכה, כ"ו כסלו

גבורה בלימוד התורה- תכלית היהודי בעולמו / ורדית בנימין

המילה "תורה" נגזרת משורש "הוראה", הדרכה. התורה מורה לנו את הדרך ובה נכתבו הוראות היצרן שברא אותנו. כלומר, התורה משמשת מדריך לחיים.

התורה היא סם החיים - ובלעדיה אין לנו קיום. דרך התורה, אנו זוכים להתוודע לתכלית שלשמה ירדה נשמתנו למטה, ולומדים כיצד להגשים תכלית זו. דרך התורה אנו מקבלים תזכורת יום יומית באשר לחובותינו עלי אדמות. ולכן שמאי אומר במשנה באבות: עֲשֵׂה תוֹרַתְךָ קֶבֶעַ. יעשה תורתו קבע ומלאכתו עראי, זה וזה יתקיים בידו. הבה נענין:

ירמב"ם הלכות תלמוד תורה פרק שלישי הלכה ז: שמא תאמר: עד שאקבץ ממון ואחזור ואקרא, עד שאקנה מה שאני צריך ואפנה מעסקי ואחזור ואקרא? אם תעלה מחשבה זו על ליבך, אין אתה זוכה לכתרה של תורה לעולם! **אלא עשה תורתך קבע, ומלאכתך עראי; ואל תאמר לכשאפנה אשנה, שמא לא תיפנה.**

שולחן ערוך הרב - הלכות תלמוד תורה פרק ג': וחייב הוא מן התורה, לקבוע לו עת גדולה, לתלמוד תורה בכל יום... ועל כן חייב לעשות תורתו קבע ומלאכתו עראי, וכשיעשה כן, יוכל גם כן לבוא עכ"פ, לידי ידיעת עיקר התורה שבעל פה כולה, שהוא פירוש התרי"ג מצות כהלכותיהן

בתנאייהן ודקדוקיהן ודקדוקי סופרים, מה שאין כן העושה מלאכתו קבע ותורתו עראי - לא יוכל לבא לעולם לידי ידיעת תורה שבעל פה כולה, כי במשך ואורך הזמן יותר מדאי, ישכח הראשונות ולא תועיל לו החזרה שחזר עליה כל כך, כמו שחזר העושה תורתו קבע.... אין הדבר תלוי בחזרה לבדה, שיחזור פעמים רבות מאד, אלא גם (מגילה ו' ע"ב) בעזרת ה' וישועתו... ואין הקדוש ברוך הוא עוזר לזה שעושה מלאכתו קבע ותורתו עראי, אין הדבר תלוי בחזרה לבדה, שיחזור פעמים רבות מאד, אלא גם (מגילה ו' ע"ב) בעזרת ה' וישועתו... ואין הקדוש ברוך הוא עוזר לזה שעושה מלאכתו קבע ותורתו עראי, **אלא למי שעושה תורתו קבע ומלאכתו עראי, ומשליך יהבו על ה' (טור אורח חיים סי' קנ"ו) כי אין מעצור לה' להושיע, ברב או במעט עסק ומלאכה.**

וכך אמרו חכמים (ברכות לט ע"ב) **דורות הראשונים עשו תורתם קבע ומלאכתם עראי** - זה וזה נתקיים בידם! **ודורות האחרונים שעשו תורתם עראי ומלאכתם קבע** - זה וזה לא נתקיים בידם!

מהר"ל: העיסוק בתורה משלים ומעצב את נפש האדם, ואילו האומנות משלימה את גופו. ובחסרונו של אחד מהם, הרי שאישיות האדם בכללותה פגומה. ולא ניתן להגיע לשלמות ע"י צד אחד בלבד.... אל יחשוב אדם במלאכה כבדה (כי אז) יתפרנס ותהיה מלאכתו קבע ותורתו עראי, אלא, יעסוק במלאכה נקייה וקלה, שיוכל לעשות תורתו קבע ומלאכתו עראי.... ור' נהוראי אומר "מניח אני כל אומנות שבעולם ואיני מלמד את בני אלא

תורה", ודאי דלא פליג, וצריך כל אדם ללמוד אומנות, אלא דה"ק, **מניח אני את הקביעות של כל האומנות ואני מלמדו תורה בקבע** והאומנות עראי, וז"ש, דהאומנות אינו עומד לאדם אלא בילדותו! אבל בימי זקנותו, הרי הוא מוטל ברעב. אבל!!! תורה אינה כן, עומדת (היא) לו לאדם, בעת ילדותו, ונותנת לו אחרית ותקווה, בעת זקנותו!

נסכם: הבורא שברא אותנו ורוצה בטובתנו הרגעית והנצחית, נתן לנו הברואים, הוראות כיצד להיות בריאים:

1. להיות מקושרים ליצרן ולמקור, כלומר לקב"ה **על ידי תפילה.**
2. ליישם את הוראותיו ומצוותיו שבכתב ושבע"פ, **על ידי לימוד תורה.**

אז אם התורה היא התכלית והמטרה- איך מתקדמים? איך מתגברים על הכוחות שמושכים למטה?

מי שעוסק באימון אישי (קאוצינג), יודע ומכיר שהתהליך להתקדמות בעולה"ז כולל:

1. חיזוק הכוחות- לחוג הצלחות קודמות שזכינו. להתבונן במתנות ובתכונות שקיבלנו.
2. מטרה- להציב מטרה ברורה אליה אנו שואפים, לפרט ולשנן אותה. ושנתם
3. התקדמות- צעד קטן לשינוי גדול. לבחור דבר אחד קטן, שמעתה נעשה אותו אחרת.
4. אמונה- להאמין שנצליח. **להודות** (מלשון יהודי) על היש, להתפלל ולבקש.

הגם שאיננו מבינים איך זה קורה ואיך זה פועל, לימוד התורה הקדושה, ולימוד מקורות חז"ל, הוא זה מעורר בנו את הרצון. הרצון מביא להשתדלות מעשית.. ולתפילה - פניה לבורא ובקשה שיעזור ויצליח. כי בלי אבא שבשמים ובארץ...

כלום לא מסתדר, אפילו אם נראה לנו שאפשר בלעדיו.

כדאי שזכור - הוא זה שמנשים אותנו בכל רגע ורגע, גם כשאנחנו חוטאים!..

הוזה אומר - שגם כשאנו חוטאים, אנו עושים זאת, בעזרת החמצן שהוא מעניק לנו... אבל הוא, בחסדיו הבלתי נתפסים, אוהב אותנו וממתין בסבלנות, שנשוב אליו באמת.

קבלת צעד קטן אחד על עצמנו, היא הכרחית, אם רוצים להתקדם לעבר המטרה - שהרי לא ניתן "לקפוץ במדרגות" או לדלג על שלבים!.. ה' - שחותרו אמת - שונא שקר ואוהב רק את האמת. לכן הוא רוצה שנדע את דרגתנו האמיתית ברגע זה. מכאן ורק מכאן, הוא רוצה שנפעל ונתגדל בתורתו - בהוראותיו לחיים. שנתקדם צעד ועוד צעד - שנלך, שנעשה הליכה, מלשון הלכה, לא שנטפס בסולם למעלה עד לשלב 10 (כפי שנהוג במערב - ומי שלא הגיע למעלה נחשב לכישלון), אלא שנלך על קו ישר, צעד אחרי צעד, וכל צעד בפני עצמו הוא נחשב, מוערך ומבורך.

אז מכיוון שללא תורה ח"ו, אין לנו ערך כלל, ומכיוון שאנו הנשים זכות לשלוח את בנינו ללמוד תורה, חשבתי להציע "צעד קטן" בצורת תפילה על לימוד התורה. מי שרוצה תקח על עצמה כעת, בזמן חנוכה (לשון חינוך) להתפלל, ותזכה לראות אור וישועות גדולות.

התפילה הבאה לקוחה מתוך תפילה שכתבה הרבנית חוה שמילוביץ - בעלת האתר "לבחור באורי".

תפילה/חוה שמילוביץ

אנא ה', עזור לי לקבל את הכוח ואת הזכות, להחזיק את התורה הקדושה ולתמוך בלימודה! שאזכה לעזור לבעלי ולילדיי, להידבק בתורתך הקדושה! תן לי מסירות נפש, על לימוד התורה של כל אחד מבני הבית. עזור לי להחזיר לתוך ליבי, את חשיבות הלימוד וחשיבות התמיכה בלומדי תורה. שאכניס את נוכחותך, גם לענייני החומר שלי, ולכל עסקי הגשמיות בהם אני עוסקת. "פי לא על הַלְחָם לְבַדּוֹ יִחְיֶה הָאָדָם פִּי עַל כָּל מוֹצֵא פִּי יִהְיֶה יִחְיֶה הָאָדָם" (דברים ח' ג') שהגישה שלי בכל חיי, תהיה על הבסיס של 'לעולם יעשה תורתו קבע ומלאכתו עראי'.

כל "הסידורים" שיש לי לעשות בעולם הזה, לא יתפסו את ליבי וראשי ומחשבותיי, ולא יהיו בחינת קבע. "תורתו קבע" - זכני שעיקר השמחה, וההשתוקקות והרצון שלי, יהיו בתורה ובעבודת ה' שאהיה בבחינת שתולה בבית ה'. שאהפוך את ביתי לבית ה'. שכל תכליתי יהיה עבור תורת קבע וכל עסקיי יהיו באופן של תומכין דאורייתא. זכני לחיות במהלך כל היום איתך ממש, כך שיהיה לי כוח להתפלל ולעשות חסד. חסד עם גופי, חסד עם משפחתי ולהמשיך לעשות את שליחותי עלי אדמות. ועל אף שאני הולכת לעבודתי, אני רוצה לזכור שאתה מפרנסני ולא אני המפרנסת כלל. אני עושה רק את חובת ההשתדלות שמוטלת עלי, והשפע ממך הוא, ולא ממני!

עזור שאהיה בשמחה גדולה ועצומה, שארגיש אותך בכל עשייה ועל ידי שאעשה את מלאכתי הגשמית "ארעיי", אזכה שלא ליפול לחלישות הדעת ולעוגמת נפש. כי העולם הזה לא יהיה קבוע בתוכי. עשה שאדע מה עיקר ומה טפל. השערים פתוחים כעת. חנוכה הם ימי שמחה, הלל והודאה. וכאשר אני עובדת אותך, ולא שום גורם אחר חלילה, אזי אני מתמלאת בהלל והודאה, וממילא מתמלאת בשמחה! עזור לי להתבונן, ולגלות דעתי, לפחות

פעם אחת ביום, שכל עשייתי תהיה לשם שמים, לקרבתך, לאהבתך, ליראתך ותן לכל עמך ישראל, בריאות הגוף ושפע פרנסה, כדי שיוכלו לעבוד אותך בישוב הדעת ובשמחה. וזוכה לשפע של גשמי ברכה ולכל ההשפעות הטובות, ולביאת משיח צדקנו במהרה! אמן!

יום רביעי, נר שלישי של חנוכה, כ"ז כסלו

תחרות יוונית/ הרב חגי לונדין

תקופת חנוכה היא זמן טוב להיזכר במאבק התרבותי בין יוון לבין ישראל; מאבק בין עולם אלילי הרואה בעולם טבע עיוור לבין עולם ישראלי המאמין בניצחון על מגבלות הטבע. ישנן השלכות רבות למאבק התרבותי ביננו לבין תרבות המערב, ילידת רוחה של תרבות יוון. אחת ההשלכות היותר קיומיות לחיינו היא התחרותיות. העולם בו אנו חיים הוא עולם תחרותי בכל קנה מידה. בכל תחום אליו נפנה: בספורט; בציוני מבחנים; בעבודה; באופנה ואפילו בתורה - אנו מוצאים עצמנו משוויים ומשווים מול אחרים. התחרות מתחילה מגיל צעיר: ילד מגיע הביתה עם תוצאות מבחן והשאלה של ההורים היא: 'כמה אחרים קיבלו?'. המסר הסמוי לילד הוא מאד ברור: בשביל להיות מאושר לא מספיק שאתה תצליח, צריך שאחרים יצליחו פחות.

השוואה לאחרים ממשיכה בטענות כגון 'למה אתה לא כמו אחיך?'; בבחירת מוסד לימודים (הבת שלנו תלך לאולפנה של הבנות השוות!); בכניסה להדרכה (איך לא הכניסו את הבת שלי?!); בציבור הדתי לאומי ההשוואתיות אצל הבנים מגיעה לשיאה לקראת השירות הצבאי (אתה לא בקרבי?!); אצל הבנות הלחץ נשמר לעיתים לתקופת החתונות (יכל הבנות מהשכבה כבר נשואות!); הלחץ החברתי ממשיך במחשבות טורדניות כדוגמת 'למה היא

יותר יפה?'; 'למה להם יש יותר כישורונות / כסף / בית גדול?'. לעיתים ההשוואתיות מטפסת לרמות חולניות. נוכחתי פעם באזכרה בה הוכרז בגאווה למשתתפים כי הבקשה האחרונה של המנוח לפני מותו הייתה 'שתהיה לו המצבה המפוארת ביותר בבית הקברות'. לא פחות!

המוסד התחרותי (הרשמי) הראשון בהיסטוריה היה האולימפיאדה. לא בכדי שורשיו של הספורט התחרותי הם בתרבויות אליליות כדוגמת יוון. האדם האילי, בעל התפיסה הפיירודית, מכיר את המציאות כזירת התגוששות בין כוחות ואלים הנלחמים זה בזה. בפנתאון היווני ישנם אלים רבים שנמצאים כל העת במאבק סזיפי ביניהם. זאוס מתקוטט עם הרה ועם אפולו, ופוסידון זועם על אפרודיטה. מלחמת הכל בכל. בהתאם לכך מתמסד בתרבות האלילית דפוס חיים המתייחס לחיי היומיום כמלחמת קיום בו 'החזק שורד' – מי מהיר יותר, גבוה יותר וחזק יותר. היהדות לעומת זאת, מאמינה בתפיסה אחדותית, הרואה את המציאות כיחידה אורגנית אחת. 'שמע ישראל. ה' אלוהינו. ה' אחד'. החיים אינם אוסף של פרטים הסותרים זה את זה אלא יצירי כפיו של אלוהים ובהתאם לכך - הצלחתו של פרט אחד מועילה לכלל כולו, וכישלונו של האחד יוצר חיסרון בכלל כולו.

בתפיסה החומרנית, העולם הוא מוגבל והגישה היא לוחמנית בסגנון של 'או אתה או אני'. בתפיסה אמונית, העולם הוא אלוהי ואינסופי וממילא יש מקום לכולם. חז"ל מתבטאים כי "אין אדם נוגע במוכן לחברו... אפילו כמלא נימא" (יומא לח, ב). היינו, מצד המבט האמוני הצלחתו של אדם איננה באה על חשבון השני אלא מאת הבורא, המעניק לכל אחד את המגיע לו. ניתן לעיתים להשתמש במתודה התחרותית על מנת לאתגר את האדם ('קנאת סופרים תרבה חכמה') כדוגמת משחק כדורסל בין חברים; אולם העצמת

האקט התחרותי והתניית תחושת ההצלחה דווקא בניצחון על האחר – הן פסולות במהותן.

איך משתחררים מהחושך היווני?

ישנן כמה עצות לחיי היומיום: ראשית, כמה שפחות להשתתף או לצפות בתחרויות, הן 'האח הגדול' והן חידון התנ"ך. אפשר להכריז לילדים 'שכל מי שיסיים פרק משניות יקבל פרס'; אין צורך לעשות תחרות משניות בה משסים את הילדים זה בזה. שנית, ללמוד לעמוד על שלנו ללא לגמד את האחרים. ישנה אימרה המיוחסת לרבי ישראל סלנטר, אבי תנועת המוסר, – 'הרוצה להתרומם ירים במה לעצמו, אל יכרה בור לשני'. כמובן שכל אחד מנסה, ובצדק, להסביר מדוע הוא מתאים לתפקיד זה או אחר, אולם יש גבול דק, שאסור לחצות, בין הבלטת המעלה שלי לבין הסבר מתוחכם וארסי מדוע השני (!) לא מתאים. דבר שלישי, והחשוב מכל, הוא לפתח התבוננות פנימית. השוואה מתמדת לאחרים נובעת מהדגשת יתר של המציאות החיצונית. זו מורשת יוון – הגוף, האסתטיקה, החומר – הם העיקר.

התרבות היהודית דוגלת בכיוון שונה: ככל שאדם לומד יותר תורה; מעדן את אישיותו; מתרגל למצוא סיפוק בהישגים נפשיים ולא חיצוניים – כך העולם שבחוץ פחות מאיים עליו. הוא עומד מול ריבונו של עולם ומוצא שם את אושרו ללא יחס לאחרים. זוהי תחושת חופש משחררת. האדם הופך להיות בן חורין. מדליק בתוכו נר קטן שדוחה את החושך. אחד המשפטים המלווים אותי בחיי הוא משפט שנאמר לי על ידי תלמיד חכם לפני שנים רבות, כתשובה להצדקתי התנהגות מסוימת בטענה כי 'כולם עושים כך'; אותו תלמיד חכם עצר קמעא, שתק כמה שניות, ואז נעץ בי מבט חודר ואמר: "לשמים אדם מגיע לבד, תזכור את זה".

הנרות הללו, אפרת לונדין

"הנרות הללו אנו מדליקים כמו הילדים המתוקים שאנו מולידים,

אפשר לשים בהם את השמן ולהיטיב הפתילות אבל משם זה רק תפילות.

הילדים הללו אנו מגדלים וזה קצת קשה לראות אותם מהצד לפעמים,

צריך לשמור מפני הרוח ולשמור על עירנות אבל משם זה סבלנות...

ואין לנו רשות להשתמש בהם (להתאכזב מהם), רק לאהוב בלבד ולהתפלל לנס, כמו בימים ההם- בזמן הזה (בסבך הזה).

או מנסים בתוך הבית להוסיף עוד אור אבל בחוץ החושך נהיה שחור משחור

וסימני השאלה צפים ועולים, ומבלבלים.

ובחיוך שלהם מתגלות כל התשובות שלמעלה מן הזמן הן כבר היו כתובות.

יש כד קטן חתום בחותם של כהן גדול, הוא לא ייתן להם ליפול. יצא ממנו אור גדול.

ריבונו של עולם, בורא מאורות ואדם. עזור לנו להבין עד כמה גדולים ומאירים הנרות שנתת לנו.

ותן בנו הכח לאהוב אותם ללא תנאי, ולהיטיב עימם ואותם-

שיוכלו לעמוד איתן מול רוחות עזות הנושבות בחוץ. שידעו הם עצמם, שכל אחד ואחד מהם יכול להאיר עולם" (הילדים הללו / הדס וחנן בן ארי)

"ערב חנוכה, חג האור. אור שמאיר פנימה. פנימה אל חדרי הלב. האורות המרצדים- מזמינים אותנו להתבוננות. קוראים לנו לדייק עוד יותר את מפעל החיים הגדול שלנו. הילדים האהובים שלנו.

האורות הללו קוראים לנו לא רק לשלוט ולחלוש על המצב בבית (לחלוש. מילה מרתקת. כשאני חולש, בהכרח זה מחליש אחרים.. מפחית מהם אחריות למצב.). אלא גם להיות קשוב לעולם הכוונות שלי, כשאני עומד מול ילדיי. האם אני רואה את ילדי, כמו שהוא, כשאני מכוון את דרכו?

האם אין שום דבר ש"ממלכך לי את עדשות המשקפיים", כשאני חושב מה נכון עבורו?... חסכים מהילדות, חוויות שליליות מהעבר, חסמים שנבנו עם הזמן, אפילו טעם אישי של ההורה... כל אלו, ועוד, הם "רעשי רקע" שיכולים לגרום להורה לכוון את הילד למקום מוטעה. עלולים להביא להכוונה לא עניינית, ואפילו לא הוגנת, כלפי הילד המתחנך. כמו שכותבים הזוג בן ארי בשירים- "ואין לנו רשות להשתמש בהם. רק לאהוב בלבד"

סוד מופלא בעניין זה, נוכל למצוא בתחילת תפילת העמידה. בתחילת תפילת העמידה ישנו ביטוי מוזר. קשה לעיכול: "ומביא גואל לבני בניהם למען שמו, באהבה" למען שמו (ומן העבר השני..). באהבה.... לכאורה - סתירה!! או שהגאולה היא "למען שמו", תכליתה היא לגדל את כבוד ה' בעולם, ולשם היא מכוונת או שמטרת הגאולה היא "באהבה", היא מיועדת לנו. להושיע אותנו מכל הצרות ולהביא אותנו למקום מבטחים.. גם בחינוך יש לכאורה שתי התייחסויות, שהן סותרות- או שאני מתחך "למען שמי"- כדי שהילד ישיג ויצליח, וזה ייתן לי הרגשה טובה / כדי לתת לילד את מה שאני לא קיבלתי כילד /

כדי שהילד יתאים בדיוק לסגנון שאני הייתי רוצה שהוא יהיה. ועוד..

או שאני מחנך "באהבה" - בהענקה מוחלטת אלטרואיסטית לילד. ללא שום נגיעה אישית. אצלנו באים שני הדברים אחד על חשבון השני. ועבודתנו היא- לדייק את עולם הכוונות שלנו- כשאנו באים לחנך - ולהיות קשובים אל המקום הנכון עבור הילד במצבו העכשווי. אבל אצל האינסוף ברוך הוא אין סתירה.. והוא מנהיג את עולמו, ומחנך אותנו, בניו אהוביו, גם "למען שמו", וכן כן, יחד עם זה, באופן שלם והרמוני, הוא עושה את זה גם "באהבה". הוא- יביא עלינו במהרה גאולה כללית, למען שמו, וגם באהבה. ואנחנו- נביא משב רוח גואל אל בתינו, בע"ה.

נקודת שאיפה. שנוכה..

יום חמישי, נר רביעי של חנוכה, כ"ח כסלו

הרב דוד פנדל

"גבורת אמת נמצא במקום שאור אלוקים בה" (פתגם חודש כסלו של הראי"ה קוק זצ"ל).

המקור החזק והנאמן של אנרגיה לאומית ושל גבורה יהודית זה תורה כשחז"ל ע"ה אמרו הם גם התכוונו שלא תמצא מסירות נפש של ממש אצל אנשים שלא למדו תורה

לא סתם חג החנוכה יש לו נוכחות והוא חלק רציני בעבודת ה' שלנו במעגלי השנה כי מדובר על גבורה ועל מלכות קוממיות ועל מסירות נפש.

הגמרא בברכות (ב.) אומרת שהסיבה שאנו לא זוכים לניסים כי לא יודעים למסור את הנפש - להיות קיצוני- להיות

חד משמעי- למסור את הנפש בעד עקרונות.

מרכז החג הוא המנורה, סמל לחכמה ולתורה כנגד ניסיון להשכיחם תורתך אנו מדליקים את אור התורה ויודעים שזה המפתח לניצחוננו.

ישנו דיון הלכתי מעניין האם כדאי לאברך לבטל מתורתו - לבטל סדר צהרים- על מנת לנסוע להדליק נר חנוכה בזמן עם המשפחה?! הרב שיינברג זצ"ל (הרב של אבי מורי שליט"א) הורה לאברכי הכולל שלו, לא לבטל את סדר הלימוד כדי להדליק נר חנוכה והמג"א (סי' צ' סקל"ב) כתב שעדיף להתפלל בבית מדרש קבוע מלהתפלל בבית כנסת (אף שבבית כנסת יש ברוב עם הדרת מלך) מכיון שאין לבטל תורה בשביל ברוב עם הדרת מלך.

ואף שלמעשה הגר"א וויס שליט"א מורה עפ"י שער ציון(סירנ סק"ט) בהלכות שבת שמבאר שגם ת"ח צריך לטרוח בגופו לכובד שבת כי זו מצוה קבועה המוטלת עליו וגם היא חשובה וחביבה ולכן ראוי לאברך לקטוע את לימודו על מנת לקיים מצוה חביבה זו.

אמנם זה פשוט שימי החנוכה צריכים להיות מלאי תורה- מלאי לימוד.

שלושת דפי הגמרא שמדברים על חנוכה צריכים להיות שנונים בפנינו, ולעמול על דברי תורה מושקעים על ענייני חנוכה שזה בדרך כלל עיסוק ב"ליבה" של מחשבת ישראל ותורת ארץ ישראל!! שהחג יהיה ניכר בבית כחג מלא גבורה של תורה שהדלקת הנרות תהיה חוויה של דבקות.

יודעים ההבדלים בין איך שגדולי תורה ליטאים הדליקו נרות חנוכה לבין איך שגדולי האדמו"רים הדליקו. הליטאים היו באמצע סדר צהרים בדקו בלוח מתי הזמן המדויק לפלפו קצת בהלכה ולקחו גפרור הדליקו וחזרו ללימודם ואילו גדולי

האדמו"רים ש לפני והרבה הכנות ויתקונים ובדחילו ורחימו ובדבקות עצומה וברוב עם הדליקו את החנוכיה.

אנו כדור התחיה בתורת ארץ ישראל ממזגים את שתי הגישות ובדקדוק הלכתי ובדבקות עצומה מתוך תורה נרגשים אל המצוה חביבה והיא משפיעה על כל השבוע של חנוכה שיהיה של גבורה והודאה של עוז ושל מסירות נפש ומתוך המצווה החביבה הזאת אנו נהיים חביבים לפני המקום. שנוכה.

יום שישי, נר חמישי של חנוכה, כ"ט כסלו

הקודש כבסיס לעולם החומר / אייל שלום

שנינו ברמב"ם בריש ה' חנוכה (פרק ג' ה' א-ב) : "בבית שני, כשמלכי יון גזרו גזרות על ישראל, ובטלו דתם, ולא הניחו אותם לעסוק בתורה ובמצוות; ופשטו ידם בממונם ובבנותיהם, ונכנסו להיכל, ופרצו בו פרצות, וטמאו הטהרות; וצר להם לישראל מאד מפניהם, ולחצום לחץ גדול. עד שריחם עליהם אלהי אבותינו, והושיעם מידם והצילם, וגברו בני חשמונאי הכהנים הגדולים, והרגום, והושיעו ישראל מידם; והעמידו מלך מן הכהנים, וחזרה מלכות לישראל יתר על מאתים שנים, עד החורבן השני וכשגברו ישראל על אויביהם ואבדום בכ"ה בחדש כסליו היה ונכנסו להיכל ולא מצאו שמן טהור במקדש אלא פך אחד ולא היה בו להדליק אלא יום אחד בלבד והדליקו ממנו נרות המערכה שמונה ימים עד שכתשו זיתים והוציאו שמן טהור".

מדברי הרמב"ם הללו ניכרים שני הניסים שנעשו בחנוכה: האחד, כרוך בניצחון העל טבעי במלחמה, והשני קשור לחידוש עבודת הקודש והמקדש. במבט ראשוני לפנינו שני ניסים שונים במהותם, הראשון מדגיש את הצד החומרי שמאופיין בניצחון

, והשני תוכנו הוא סביב הקודש והרוח (אמנם כמובן שיש קשר נסיבתי ביניהם שכן אילולי הניצחון במלחמה לא היה אפשרות לחידוש עבודת המקדש, אך מצד מהותם הרי הם כשתי בחינות שונות). אם נעמיק קמעא ניתן להתבונן ולכרוך את שתי הניסים הללו תחת מהות אחת.

בחג החנוכה נושא המקדש תופס חלק מרכזי מאוד: הדלקת החנוכיה ומיקומה בבית הכנסת כנגד הדלקת המנורה ומיקומה במקדש, קריאת פרשת חנוכת המשכן בכל יום וכו'. מדברים הללו ניכר הרצון להעמיד את סוגיית הקודש במרכז החג, וזאת כמובן כנגד התפיסה היוונית שמציגה את החומר ונגזרותיו במהות של החיים.

בהתבוננות ראשונית, עולם הקדוש נראה תלוש, לא ממשי ומנותק מהמציאות, לעומתו עניינים הקשורים לעולם החומר נראים כיותר מציאותיים ומקדמים את המציאות בפועל, אלא שהסתכלות זו היא שטחית וההיפך הוא הנכון. בעולם המדע המתחקה אחר השורש והנקודה הבסיסית שממנה כל חומר מתחיל, מגיעים למסקנה שהחומר מורכב מחלקיקים קטנים מאוד וגם אלו, מורכבים מחלקיקים קטנים יותר שקשה מאוד להגדירם אך בהם טמונה כל האנרגיה וכל התכונות של החומר. נמצא שככל שהדבר מופשט יותר כך הוא נצחי ועקרוני יותר כדברי הגמ' בסנהדרין(צב). "קדוש לעולם קיים", היינו כל דבר שהוא חומרי הוא בר חלוף אך הקודש הינו חזק ויציב- נצחי. הקודש מהווה את שורש החומר.

לאור דברים הללו, ניתן לומר שאין להתבונן על נס הניצחון כמנותק מבחינה מהותית מחידוש עבודת המקדש, אלא הניצחון במלחמה מקבל את כל משמעותו מהניצחון של הקודש, ניצחון הרוח של החשמונאים שהיו גם אמונים על עבודת

המקדש מול תרבות יון שחרטה על דגלה את החכמה האנושית כיסוד וערך על.

לאור זה ניתן להבין את העובדה שהנס נעשה דווקא במנורה ולא באלמנט מקדשי אחר. חז"ל מציינים (ב"ב כה:): "שהרוצה להחכים- ידרים, ושיעשיר - יצפין וסימנייך: מנורה בדרום ושולחן בצפון", דהיינו המנורה מסמלת את החכמה, לעומת השולחן שמסמל את החומר. המנורה - "אור החכמה והדעת" (כדברי הכוזרי מאמר שני כו) מבטאת את השכל, הכלי העליון שקיים באדם וגורם לו לברור מהותי בכל ענייני החיים. בין הקודש ובין החול.

יסוד זה מסביר גם את אופן חגיגת הנס בעמ"י במשך כל הדורות. אנו בוחרים לחגוג את הנס ולפרסמו (גם את נס הניצחון) בחיבור אל הקודש, בשמנים פתילות ומנורה, למרות שקיים חלק בנס שקשור לעוצמה צבאית ולניצחון במלחמה.

תפקידם של שמונת ימי חנוכה הללו הוא להעמיק וליצור אצלנו את היחס הנכון אל הקודש.

החיבור אל התורה בכל השנה כולה ובפרט בימי החנוכה, מחנך אותנו, מחד, להתבוננות עמוקה אל יסוד החיים פנימה, ומאידך גורם לנו להתבונן גם על הנושאים של עולם החול (שהינם הכרחיים לקיומו ולפיתוחו של העולם) בעיניים של קודש.

מסירות נפש לתורה / אודליה שלום

חשיבות החיבור אל התורה בכל השנה כולה ובפרט בימי החנוכה באה לידי ביטוי בכל צעד ושעל שלנו ההורים. הורים החפצים כי בבינתם התורה תהא התשתית המרכזית, החודרת עמוק לרוחם ונפשם של ילדיהם. חייבים להיות מחוברים לעמקי נבכי התורה על מנת להעניק

הרב קוק מברר את הסוגיה במאורות הראיה על חנוכה (עמ' קיז-ח) וכך הוא כותב: הגמרא אומרת "ארור אשר ילמד את בנו חכמה יוונית" (סוטה מט) מדייק הרב קוק - אבל אין איסור ללמד את בנו לשון יוונית.

מה ההבדל בין לשון לחכמה? ההבדל ביניהם זה ההבדל בין תוכן לסיגנון. לשון זה סיגנון ושם אין בעיה שניקח מאומות העולם את הסיגנון אבל החכמה שזה התוכן שם אין אנו יכולים לקחת אותה משום אומה אלא אך ורק מתורתנו הקדושה. "יפת אלוקים ליפת וישכון באוהלי שם" - אמרו חז"ל במסכת מגילה דף ט יפיפותו של יפת באוהלי שם. יש מקום ליופי והסיגנון הנאה בתוך אוהלי שם.

אין הקודש והחול צוררים זה את זה אלא משלימים זה את זה. את ה"מה" קובע הקודש את ה"איך" אפשר לקחת מהחול. מחדד הרב קוק, כמו שאין אנו נעלבים מזה ששלמה מבקש מהצידונים לכתות עצים כדי לבנות את בית אלוקינו כך לא נעלב אם את הצורה החיצונית לחיים ניקח מהחול. החיים הבריאים אינם יכולים להתקיים אלא באופן ששני היסודות הללו יתמלאו ויהיו משמשים לתקומתה של האומה. ומהבנה הזו אפשר להסביר את הנס בחנוכה: "כשנכנסו היוונים להיכל טמאו כל השמנים וכשגברה מלכות בית חשמונאי וניצחום בדקו ולא מצאו אלא פך אחד שמן חתום בחותמו של כהן גדול....."

כאשר החול כפוף לקודש ומשרת את הקודש ויודע את גבולות הגזרה שלו ומבין על מה הוא אחראי אז הכל מסודר ואין בעיות. אבל כשטמאו כל השמנים, כשהדעות נהיות מקולקלות ששלטון יוון מתגבר ונכנס לתוך מחנה ישראל, כאשר מי שאמור לטפל בסדרי החיים ובסגנון מתעסק בתכנים ו"מטמא את השמנים"

התלהבות זו נדבקה בבנותיי ואני מוצאת אותן ממש מתחננות לבוא איתי לשיעורי התורה שכל כך ממלאים אותי בכל הרבדים וכמו שאני נוהגת לומר, מנת החמצן שלי לכל השבוע.

המשיכה של ילדינו לאהבת התורה, היא בדוגמא האישית שאנו נותנים להם על חשיבות הקדשת הזמן ללימוד התורה הן בחברותא קבועה של האבא, הן בלימוד קבוע עם הילדים כאשר זה יכול להיות באמצע השבוע או בשבת. כאשר רואים הילדים שהן לאבא והן לאמא חשוב שהבית וכל המתרחש בו יהא מושתת על פי התורה וההלכה, שהאב מקריב מזמנו וממרוצו למען התורה ובנוסף באהבה רבה מחבר אותם לפרשת השבוע ומקשר את הלימוד לחיי היום יום שלהם הם סופגים את אהבת התורה בליבם עוד משחר ילדותם. הם סופגים את החיבור של מידות טובות, אהבה ערכים ודרך ארץ יחד עם התורה. הם חשים בבית כמה נעים, כמה טוב וכמה רצון עמוק ואמיתי ובעיקר זכות גדולה יש לי לחיות בבית של תורה. דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום.

שבת, נר שיש של חנוכה, ל' כסלו

להשכיחם תורתך/ הרב אסף שראל

בעולם בו אנו חיים כיום רווחות תפיסות עולם השונות מאוד מתפיסת העולם היהודית בהרבה מאוד מובנים. התפיסות הללו משפיעות על היחיד על המשפחה ועל העם כולו. התרבות השלטת מנסה ליצור שינוי בהיותם הלאומית, בזהות המשפחתית ובהיות האישית. בדיוק כמו "בימים ההם" כך "בזמן הזה" מנסים שוב ושוב "להשכיחם תורתך". התרבות השלטת חושבת שאם חלילה יחזור העם ללמוד את תורתו, ולהיות מה שהוא נקרא להיות, הוא עצמו, אז נחזור לימי הביניים, לימי החושך והגלות.

השמן כסמל לחכמה, לדעות, לתוכן אז זו הצרה היותר מסוכנת לרוח ישראל ומגיעה עד נפש האומה.

ופה נכנס האלמנט של הנס. בתוך כל המהומה הזו, בתוך כל הטומאה הזו, בתוך בליל הזעות המקולקל, לא אלמן ישראל, ישנו פך אחד שאליו אי אפשר להגיע ואותו אי אפשר לטמא. אותו פך קטן, אותו ניצוץ קטן שילך ויתלהב, ילך ויגדל, וינצח. אותו פך קטן שחתום בחותמו של כהן גדול מסמל את אותו הזמן הקטן בכמות אך רב האיכות שאדם משקיע כל יום בלימוד התורה. אותו פך קטן, יש בכוחו להפוך את כל היום החולי, הגשמי, למשהו בעל תוכן אלוהי. כי אם יש את אוהלי שם בצורה חדה וודאית ממילא גם ליפיויות יש מקום והיא מסייעת לקודש. החול מקבל את ערכו כאשר הוא כפוף לעיקר.

בואו נסייע להקים בתי מדרשות קהילתיים כאלה לאנשים שרוב היום עסוקים בחול לעשרות מאות ואלפים שמדליקים את הלבבות ומלהיבים אותם מאותו פך קטן, אותו הפך שנראה שהוא קטן מידי ואין בכוחו לשנות את האדם מאותם קלקולים, אותו הפך יש בכוחו לטהר את הלבבות ולהחליט מה עיקר היום ומה הטפל, מי ה"מה" ומי האיד"ן" נעשה בו נס והספיק לשמונה ימים.

יום ראשון, נר שביעי של חנוכה, א' טבת

מלחמה על הבית/ אלחנן ויצמן

לא אחת יצא לנו לראות את המשפט הזה מתנוסס מעל כל מיני מאבקים כאלו או

אחרים. כאשר יש עיוות מוסרי או חוסר צדק בנושא מסוים רוצים אנשי המאבק להפוך את המאבק הזה ממאבק על אידיאל כללי למאבק על אידיאל פרטי, שהרי מי לא יקום וילחם על ביתו...

בדרכו של עולם, במאבקים על אידיאלים כלליים קמים רק אנשי מעלה ולוקחים חלק במאבק על אידיאל זה, אך לו היה מדובר במאבק על הבית הפרטי שלנו, כל בר דעת היה קם ולקח חלק במאבק.

הגמרא במסכת שבת אומרת "תנו רבנן נר איש וביתו..." ולכאורה הדבר תמוה. מדוע חז"ל תיקנו נר איש וביתו? הרי חז"ל רצו להדגיש ולהבליט את עניין פרסום הנס, וממילא היה יותר ראוי לתקן תקנה שתפרסם את הנס בצורה רחבה יותר כגון להדליק בבתי הכנסת או בכיכר העיר ולא בבית! מה הקשר בין נס חנוכה (העיקרי שהוא ניצחון המלחמה) לבית?

וודאי שיש כאן אמירה מכוונת של חכמים בתקנם את תקנת "נר איש וביתו", חז"ל רצו להדגיש לנו שהיוונים לא זממו להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים כידוע, ולכאורה היינו חושבים שהבית הפרטי נשאר מוגן. אף אחד לא יכנס לשטח הפרטי האישי ויפגע בנו. יוון התהדרה בפיתוח כוחות החיים, החכמה היוונית שמה בראש מעיינה את שכל האדם-אתונה וגופו-ספרטה. אך אין בחכמה היוונית קנה מידה מוסרי, וכשזו עומדת מול עם ישראל שבראש מעייניו נפש האדם ומידותיו, היא מתאדת.

אין ספק שגם בימי החשמונאים היו יהודים שחשבו שאין זו מלחמה על הבית הפרטי, אלא, מאבק כללי דתי בין יוון לישראל, וכאן בדיוק נכנסים הדברים החדים של חכמים-"נר איש וביתו".

מתתיהו ובניו החשמונאים לקחו על עצמם את המאבק לא רק המלחמתי מול יוון אלא העברת המסר המרכזי שיש כאן

מלחמת תרבות, באמרו-אל תטעה אין כאן מאבק אידיאלי כללי גרידא על התרבות הישראלית אלא יש כאן גם מאבק על הבית הפרטי של כל אחד, שהרי התרבות הישראלית שלנו מתחילה בבית הישראלי.

כאשר הבית הישראלי בנוי על אדני התורה והקדושה הוא אבן יסוד לכל התרבות הישראלית הכללית. וכל בית כזה שבונה את גוף האומה הישראלית.

חז"ל מלמדים אותנו שהניצחון על היוונים אינו ניצחון מלחמתי גרידא אלא ניצחון תרבותי שבא לידי ביטוי דווקא במובן המשפחתי של עם ישראל. וממילא בימים קדושים אלו עלינו לחזק דווקא את התא המשפחתי היקר כל כך-"נר איש וביתו."

עלינו לזכור שהתרבות היוונית לא רק שלא הסתיימה אלא היא משתכללת ומביאה לפתחנו התמודדויות קשות דווקא בפן המשפחתי, המוסרי והמידותי. ועלינו להשיב מלחמה דווקא בימים אלו על ידי חיזוק התא המשפחתי בלימוד תורה.

לחשוב כיצד ניתן להכניס לבית חסד וצדקה כלפי הזולת. העצמת חוויות קיום התורה והמצוות בבית. קשר רציף של כל יום לתורה.

זוהי הדרך היחידה בה נוכל להתמודד מול התרבות המקיפה מכל צד אפשרי. אין אומתנו אומה אלא בתורתיה רבי סעדיה גאון (רס"ג),

זכרו-זוהי מלחמה על הבית!!

לשמור על הבית \ נטע ויצמן

בתור מורה לתלמידי ותלמידות תיכון, אני נחשפת לא מעט לעולם של בני הנוער, לא רק לזה שמתקיים בתוך כותלי בית הספר אלא גם אל העולם שמחוצה לו. דור

הסמארטפונים כפי שהוא מכונה היום מלווה בלא מעט אתגרים מדוברים.

בחווייה שלי מול הנוער הדתי דווקא, ישנם אתגרים קצת פחות מדוברים, אליהם אנחנו לעיתים נוטים שלא לשים לב אליו מספיק...

אנחנו שומעים בלי סוף על החשיבות בהתקנת מסננים באינטרנט של המחשב הביתי ושל הפלאפון האישי על מנת למנוע מאיתנו ומהנוער חשיפה לתכנים לא ראויים.

אבל, אני חושבת שאין מספיק מודעות לתכנים שהנוער נחשף אליהם שלא במודע!

לפני מס שבועות, בשיחה אקראית עם תלמידה היא סיפרה לי על סדרה לנוער שהיא צופה בה בקביעות. לטענתה, הסדרה 'נקיה' ובאמת כמעט שאין בה תכנים לא צנועים.

העניין הוא שאותה תלמידה, בתמימותה, כמו גם רוב ככל הנוער, לא מודעת לכך, שתוכן בעייתי של סדרה/ סרט לא מסתכם רק בסצינה לא צנועה אלא שיש כאן הרבה מעבר!

כשהמשכנו לשוחח בנוגע לאותה סדרה, התברר שהסדרה מבוססת בעצם על נערה שנכנסה להיריון בגיל 16, בין שאר הדמויות בסדרה, מופיעות גם למשל דמויות בעלות נטיות הפוכות...

במהלך השיחה, עזרתי לה להבין ולשים לב למסרים סמויים הנוגדים את ערכי המשפחה היהודית.

מי מאיתנו לא נתקל בפרסומת למברשות השיניים של אורל-בי, בהם הם מציגים 'סוגים' שונים של משפחות שמראות כמה קל לצחצח עם מברשת שיניים חשמלית...

כמה קל להחזיר מסר סמוי, כאשר בפרסומת אחת נראה זוג צעיר, חילוני וחינני – גבר ואישה יחד עם ילדתם המתוקה בת ה-3, בפעם השנייה מראים זוג דתי ומלבב יחד עם בנם, ובפעם אחרת, זוג גברים הומואים מקסימים שהרגילו גם הם את בנם המקסים לצחצוח מדי יום...

כ"כ מתבקש שנפנים שגם משפחה המורכבת משני אבות היא "בהחלט לגיטימית!"

בעיניי, המשימה שלנו כהורים, כמחנכים, היא קודם כל להציף את זה.

להעלות למודעות, להציף את הבעייתיות ואת הפגיעה בחיי המשפחה שחודרת ללב הנוער.

אין טעם לקבור את הראש בחול ולחשוב שאצלנו זה לא קורה ושילדינו לא נחשפים לתכנים אלה!

אחרי שנעלה נושא זה למודעות יש לשוחח ולברר יותר לעומק בהתאם לגיל.

חשוב לזכור שהתרבות המערבית כמו גם התרבות היוונית, מנסה בעצם לעקור מאיתנו את היותנו משפחה המורכבת קודם כל, מאבא, אמא וילדים. זהו מבנה המשפחה היחיד בו היהדות מכירה!

יום שני, נר שמיני של חנוכה, ב' טבת

רק בגלל הרוח | ישראל אוחיון

מפורסמת התמונה של יהודי עטוף תפילין ועטור טלית כורע ברך ומלמל מילים אחרונות כשהוא מוקף בחיות אדם נאציות.

שמתם לב כמה תמונות מהסוג הזה קיימות? של גזיזת פיאות וזקנים? שריפת

בתי כנסת? שריפת ספרי קודש. מה היות להם חשוב כ"כ להתעכב על כך בשיאה של מלחמה עקובה מדם?!

כנראה שלמדו זאת מרומא, יוון ושאר שונאי ישראל. אימפריות אדירות שכבשו את העולם בסערה, שהטילו את אימתם וחיתתם על כל העמים הכבושים.

אך דוקא כאן בארץ ישראל הפנו את כל משאביהם ל.....לגזור גזירות דת! כן. פלוגות שלימות של חיילים מפטרלים ברחובות העיר ומחפשים האם שמא יש יהודי שחש ושלומו לומד תורה שומר שבת.

הדעת נותנת שאימפריות עצומות כאלו יהיו עסוקות בלמנוע מהעם הכבוש מלפתוח במרד. כך עשו בכל ארצות כיבושיהם!

מנעו התאגדויות, מנעו דיבור וכתובה חופשית מנעו כלכלה וסחר חופשיים, מנעו תנועה חופשית וכל דבר שעלול לסייע להדלקת אש המרד.

רק בארץ ישראל שליטי רומאגיוון העצומים משקיעים הון של כספים ושל כוחות צבא על

למנוע מאימא שרה להדליק נר של שבת....

הלא דבר הוא!!!

אויבי ישראל הבינו ולעיתים הבינו טוב יותר מאיתנו - שסוד קיומו של העם היהודי לדורותיו טמון ברוחו! רוח של תורה ושל אמונה! נצח שעובר במורשה קהילת יעקב מדור לדור!

כל מה שעם ישראל מצליח להתקיים למעלה מ-3300 שנים חרף כל ניסיונות ההשמדה הם בזכות הדביקות העיקשת ולעיתים עד כדי מסירות נפש על תורה ומצוות.

ואיבנו הבינו זאת וביקשו לעקור זאת!

אפתח בכך שזוג ללא ילדים הם זוג עצוב. נטול חיים. חסרת חיות. נקודה.

ללא ילדים - אין הרבה טעם בחיים, בייחוד שאנו כחברה ישראלית ובפרט דתית - מקדשת את הילודה (ובצדק). וזה ניכר בכל מקום אליו הולכים - "הריוניות" בכל פינה ב"ה, ואימהות החובקות את ילדיהן - בעין טובה - שה' ישמרם. בסופו של יום -לזוגות אלו "תזכורות" רבות מצד חוסר שלמותם.

מצד שני, זוג ללא ילדים - זקוק לחברה, והאפשרויות לחברה במצב זה- מצומצמות. בטבעיות - זוגות שכבר הפכו להורים, אט אט יוצאים מירשימת החברים' של זוגות מאותגרים - ככל שהסבל נמשך. במקביל וכ"השלמה" לסבל - החברה לא יודעת איך להתייחס אל הזוג המאותר - להזמין או שלא כדאי? זה פוגע, זה לא פוגע...! (זהו בעצם מורכבות היחס מצד החברה לזוג המאותר. וארחיב בהזדמנות אחרת אי"ה) לא אאריך עוד בצער העקרות מצד חשכתה, היות ואין זו מטרת המאמר. אומרים כי

"זאת חנוכה" שלי/ טליה אוחיון

האדם נבנה מתוך צרותיו - "עת צרה היא ליעקב וממנה יושע"י ברחמי של הבורא - בכל חנוכה זכינו שנעשה לנו נס. כך שכל אחת ואחד מילדינו המתוקים - קשור בקשר הדוק לחג הניסים.

הבטחתי שאם אפקד שוב להריון ואלד לחיים טובים ולשלום- אפרסם את הנס, כדי להגדיל שם שמים ולקדשו. והנה- ב"ה, התגלגלה לידיי ההזדמנות, וחשתי חובה ושליחות לקיימה, ובפרט שאין זה עניין פרטי שלי, אלא עניין שמתחבר לכל הצרות של עם ישראל בדורנו. בליבי אמונה, כי יש בכוח סיפורנו - להפיץ את הבשורה - שאין ייאוש בעולם כלל (בכל תחום!), כך שיגדיל אמונה בגאולה הפרטית והכללית, חרף הסתר פנים הנוראי בדורנו. הלוואי ונזכה בכך...

לפני כשנה חפצנו לחבוק ילד נוסף. השתדלנו מאוד לעשות את כל ההשתדלות

להתפלל על כל עניין. להוסיף את הרבים –
"בתוך שאר עמו ישראל".

שתבוא גאולתנו השלימה במהרה ושנוזכה
להלל ולהודות תמיד - על הניסים
והנפלאות בימים ההם וגם - בזמן הזה!

הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו
מה אשיב לה'?? מה?

פיתחת (שוב) שקי ותאזרני שמחה!...

אחת הסיבות שאני אוהבת לכתוב, היא
דווקא משום שהדבר מזרז אותי להוסיף
ידיעות- חיפשתי ומצאתי כי - היום
השמיני לחנוכה נקרא "זאת חנוכה", יום
זה נחשב ליום הגבוה ביותר בחנוכה,
המשאיר הארה למשך כל השנה כולה
(שפת אמת לחנוכה שנת תר"מ). עד כדי כך
קדוש יום זה, שהמהרי"ל אף כתב בספר
מנהגים לחנוכה - כי אין לעשות מלאכה
כלל ביום השמיני, ויותר מכך - יש
חסידויות הנוהגות לעשות ביום זה "טיש".
הדוגמא המובהקת ביותר לחשיבות היום
ניכרת מתוך מקורות המציינים כי זהו
היום האחרון לתשובה למי שלא סיפק ידו
ביום הכיפורים!

נר שמיני. המספר שמונה - הוא מספר
'מעל הטבע'. בנוסף, שמונה - מרמז על
ברית ביום השמיני להולדת התינוק.
חכמים מציינים שביום השמיני לחנוכה -
ישנם 36 מלאכים (!!) שלוקחים את
פתקאות תפילת האדם ובקשותיו באותו
יום, ומעבירים להקב"ה בפרט בשעת
הדלקת נרות שהיא עת רצון. ולכן, דווקא
תפילות הנאמרות בזמן זה הינן סגולה
בדוקה לפקידת עקרות (מתוך ספר בני
יששכר" מאמרי חודש כסליו מאמר ב'
אות י') לבקש פרי בטן לעצמנו ולכל
העקרות שמכירים.

נשים יקרות! בזאת חנוכה, נשב מול
הנרות, נשאב לתוכנו את האור הגנוז. הבה
נתפלל יחד עבור כל מי שמחכה לישועה.
תפילה בלשונה ובשפתה של כל אחת
ואחת, כפי שסבתותינו, בעלות האמונה
התמה והזכה - לימדו אותנו... ואם יש לך
כבר - בקשי עוד! כשהילדים מבקשים
מאימא לאכול 'עוד' מהאוכל הטעים שלה
- זוהי מחמאה. כך רצון ה' - שנרבה
בבקשות להוספת טוב. כמובן שחשוב

הנדרשת. ולא ציפינו שזה יקרה שוב כל כך
מהר. ילדינו המתוקים בירכו אותי רבות
באותה תקופה. כוח רב בהבל פיהם של
תינוקות של בית רבן שלא חטאו. כל אחד
מהם הניח ידיו על ראשי והתפלל שלאימא
יהיה עוד...ילדים.

והנה, נר שמיני. מצאתי עצמי שוב -
מתפללת אל מול הנרות להצלחה, הפעם
מתוך שמחה, שבח והודיה (וכמובן תפילות
רבות על חינוך הילדים, בע"ה!!) כשאני
טרם יודעת שאני הרה ונושאת עובר זעיר
ברחמי. התחננתי - שגם הפעם אפקד
ושלא יפול כי אצלנו זה בגדר ניסי ניסים.
באותה עת - באמת שכבר לא היו לי כוחות
לאכזבה ובטח שלא הייתה בי הסבלנות
והכוחות הנפשיים והפיזיים הנדרשים.
ב"ה יש כבר ילדים מתוקים בבית
הזקוקים לאמא מתפקדת, שמחה ואין לי
רשות להיות בעצבות.

ה' הטוב שמע, וריחם עלינו. שוב.

במשך 9 חודשים, 2 משפחות מהקהילה,
שליחות משמים, עשו עמנו חסדים בכל
אשר נצרכנו(!) כל יום, כך שהתאפשר לי
לשמור היטב על האוצר הגדול לו זכינו.
בנחת. ועל כך נאמר "עולם חסד יבנה".
בזכותכן משפחות אהובות - המשכנו
להיבנות. תודה מקרב לב. לעולם לא
נשכח!

שתבח שמו, אחר הריון רווי חרדות
ודאגות, ושמירה קפדנית - בכ"ב אלול
נולד בנו שמואל יוסף. שמואל - על שם
הנביא הגדול, בן חנה, שנולד מתוך סיפורה
העצוב של עקרות מייסרת, בת 19 שנים.
למחרת הברית, נקראה בבתי הכנסת
הפטרת חנה המרגשת...

את שמו השני - יוסף, קראנו על שם יוסף
הצדיק, בנה של רחל אמנו, שבמשך שנים
עצובות וארוכות - הזדהיתי עם מילותיה:
"הבה לי בנים ואם אין מתה אנוכי".